

Sledování osob a věcí; užití institutu v praxi a jeho ústavní limity

Abstrakt

Tato práce si klade za cíl v první řadě podrobně zanalyzovat platnou právní úpravu institutu sledování osob a věcí v trestním řádu. Pro účely řádné analýzy nejprve vymezuje pojem operativně pátracích prostředků a základní podmínky jejich použití. Následně rozebírá jednotlivé dílčí normy ustanovení § 158d tr. řádu a soustředí se zejména na interpretačně sporné otázky, jako je například otázka sledování komunikace mezi obviněným a obhájcem, resp. klientem a advokátem, dále velmi aktuální problematika tzv. prostorových odposlechů či hojně diskutovaná možnost použití záznamů ze sledování v jiné trestní věci. Ve všech těchto dílčích problematikách autorka představuje argumentační proudy objevující se v trestněprávní teorii i praxi a současně nabízí vlastní postoj a řešení problému. Hlavní tezí této práce je tvrzení, že ustanovení § 158d tr. řádu upravující sledování osob a věcí je fakticky sběrným a zbytkovým ustanovením, které trestněprávní praxe aplikuje na různé úkony zasahující do práva na soukromí jednotlivců, a to při absenci vhodnějšího zákonného podkladu.

Práce se rovněž zabývá užíváním sledování osob a věcí při opatřování tzv. elektronických důkazů. V této části je podrobněji rozebrána zejména praxe zjišťování a zajišťování obsahu emailových schránek, jakož i dalších dat uložených na elektronických zařízeních. Velkým dílčím tématem práce je také ústavní rozměr sledování osob a věcí. Autorka na základě analýzy práva na soukromí v širším smyslu a relevantní judikatury Ústavního soudu České republiky a Evropského soudu pro lidská práva současnou právní úpravu hodnotí z ústavněprávního pohledu a reflektuje, zda je současná právní úprava § 158d tr. řádu v souladu s ústavním pořádkem České republiky. V závěru práce jsou prezentovány návrhy *de lege ferenda*, které mají za cíl deficity právní úpravy, a to nejen ty ústavněprávní, odstranit.